

Rotterdams Dagblad

Jan en Alleman wil tegenwoordig emigreren

'Mensen zijn op zoek naar veilige haven'

Vrijdag 12 November 2004

Door Corine van Zuthem

De belangstelling voor emigratie neemt de laatste jaren enorm toe. In tegenstelling tot de landverhuizers van vijftig jaar geleden, die vooral om economische redenen vertrokken, zoeken veel moderne emigranten vooral rust en ruimte; en een beter leefklimaat voor hun kinderen.

Rotterdam ; Het huis is verkocht en het overbodige meubilair en speelgoed naar de rommelmarkt gebracht. Volgend jaar vertrekken Eric (39) en Esther (39) Schutte met hun twee kinderen naar Nieuw Zeeland. Voorgoed. In het land waaraan ze tien jaar geleden tijdens een wereldreis verslingerd raakten, hopen ze een nieuwe toekomst op te bouwen.

Het is niet dat ze een hekel aan Nederland hebben, haast Eric zich te zeggen. „Beslist niet. Wel vind ik het hier te druk. We jagen elkaar op. We willen allemaal het mooiste huis, de duurste auto en een nog grotere tv dan de buurman, en er is hier zoveel lawaai. In Nieuw Zeeland bestaat de stilte nog. Waar het ons voornamelijk om gaat, is dat we op zoek zijn naar een beter leefklimaat. Niet alleen voor onszelf, maar ook voor de kinderen.”

Ook Martin (43) en Ursula (36) Vos speelden al jaren met de gedachte om te gaan emigreren. Begin oktober streken ze met hun drie zonen van 8, 6 en 3 jaar neer in Stordal, een dorpje met 1000 inwoners aan de westkust van Noorwegen. Ze huren er een oud Noors huis met een grote tuin, die overgaat in de ruige natuur. Martin: „Er gaat een enorme rust uit van het land en de mensen.”

Ursula: „Telkens als we na een vakantie terugkwamen viel het ons weer op in Nederland: het ongeduld van de mensen, het gedrang bij de kassa's en het getoeter voor de stoplichten.”

Martin gaat werken voor Norsk.nl een organisatie in de havenstad Stordal die wervingsprojecten uitvoert in opdracht van de Noorse en sinds kort ook Zweedse overheid om de ontvolking van het platteland tegen te gaan. In het afgelopen jaar hebben zich al zeven Nederlandse gezinnen in Stordal gevestigd.

Volgens Martin Vos is de belangstelling voor emigratie naar Noorwegen overweldigend. Vorig jaar organiseerde hij voor zijn nieuwe werkgever al een voorlichtingsbijeenkomst over emigreren naar Noorwegen. „In een mum van tijd zat de zaal vol. Zelfs vanuit België kwamen er mensen op af.”

Ook emigratieconsultant Rosita Setz ziet de belangstelling toenemen. „In het verleden hielden we drie voorlichtingsbijeenkomsten per jaar; nu zijn het er een stuk of twintig,” zegt ze. „Op zo'n avond zitten toch al gauw zestig tot honderd mensen in de zaal.”

Setz is mede-eigenaar van het in Culemborg gevestigde Buysse Immigration Consultancy, een bureau dat potentiële emigranten begeleidt en informeert over het leven en werken in Canada, Australië en Nieuw Zeeland.

Fortuyn

Op de voorlichtingsavonden komt, vertelt Setz, een dwarsdoorsnede van de samenleving. „Van monteur tot miljonair; Jan en Alleman wil tegenwoordig emigreren. " Die toenemende belangstelling zette zich zo'n twee à drie jaar geleden in, zegt Setz, die een link met de dood van Pim Fortuyn legt. „Op dat moment kwamen allerlei onrustgevoelens die in de maatschappij leven aan de oppervlakte. Het gebrek aan ruimte, de toegenomen werkdruk en criminaliteit, de veelheid aan regeltjes in Nederland en de agressie in het verkeer."

„Veel mensen hebben er genoeg van om zo dicht op elkaar te wonen en om dagelijks uren in de file te staan. Rust en ruimte, dat zijn de belangrijkste motieven om weg te gaan. Mensen zijn op zoek naar een veilige haven."

Dat de interesse voor emigratie is toegenomen, wil overigens niet zeggen dat iedere belangstellende ook daadwerkelijk gaat. „Er zijn ontzettend veel mensen die emigratie overwegen en dat worden er zelfs steeds meer, maar toch gaat het merendeel uiteindelijk niet," erkent Rosita Setz.

Strenger

Daarbij speelt ook een rol dat het steeds moeilijker wordt om naar een ander land te verhuizen. Veel immigratielanden letten namelijk steeds strenger op leeftijd, beroep, opleiding, talenkennis en vermogen.

Setz: „Het is best moeilijk om er tussen te komen; ze zijn soms heel selectief. Voordat een visum wordt toegewezen, ben je een jaar tot anderhalf jaar verder. Werkervaring is beslist een vereiste, maar ook leeftijd speelt een rol. Boven de 40, 45 jaar ben je niet meer aantrekkelijk genoeg. Bovendien moet je beroep op de beroepenlijst staan."
